

An aerial photograph of a swimming pool. A man is lying on his back in the water, looking up. A woman is lying on a striped towel on the pool deck, looking towards the man. The water is a deep blue-green color, and the pool deck is made of wooden planks.

Každé další léto

ROMÁN

Carley Fortune

„Zářný debut, který vás emocionálně rozdrtí.“

EMILY HENRY, autorka bestselleru *Letní sázka*

**Každé
další
léto**

Every Summer After
Copyright © 2022 by Carley Fortune
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Zatloukalová, 2023
Cover © Talia Abramson, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3718-5 (pdf)

Každé další léto

Carley Fortune

přeložila Jana Zatloukalová

*Mým rodičům, že nás vzali k jezeru.
A Bobovi, že mě nechal se vrátit.*

1

Ted'

Nejdřív se zdálo, že čtvrtý koktejl je skvělý nápad. Stejně jako ta ofina. Ale teď, když bezmocně lomcuju dveřmi u bytu a marně se je pokouším odemknout, se mě pomalu začíná zmocňovat neblahé tušení, že toho posledního spritzu budu ráno litovat. A dost možná i té ostříhané ofiny. Rozchodová ofina je totiž vždycky ta nejhorší volba, jak mi dnes sdělila June, když jsem seděla v jejím kadeřnickém křesle. Jenže June tomu nemůže rozumět, jednak není čerstvě single a taky ten večer nemusela jít na oslavu zasnub své nejlepší kamarádky. Ofina bude dobrá.

Není to tak, že bych svého ex stále milovala, to opravdu ne. Já ho vlastně nemilovala nikdy. Sebastian míval trochu snobské manýry a jako nadějný právník strmě stoupající po korporátním žebříčku by na Chantalině večírku bez jízlivých poznámek nevydržel ani hodinu. Zcela jistě by zkritzoval výběr nápojů a nejspíš by se oháněl nějakým veledůležitým článkem z *New York Times*, ve kterém se dočetl, že Aperol Spritz už má dobu své největší slávy dávno za sebou. Přitom by předstíral, že zaujatě studuje vinný lístek, načež by barmanovi pokládal dotěrné otázky o zemitosti a kyselosti a pak by si bez ohledu na jeho doporučení stejně dal sklenku toho nejdražšího červeného. Ne

že by měl vytríbený vkus nebo vínu nějak zvlášť rozuměl, to ani náhodou. Jen si vždycky kupuje to nejdražší, aby vzbuzoval dojem náročného fajšmekra, co se vyzná.

Byli jsme spolu sedm měsíců, což je zatím můj rekord. Nakonec mi řekl, že mě vlastně vůbec nezná. Že neví, kdo jsem, a docela se trefil.

Před ním jsem chodila s pár kluky, kteří nic moc neřešili a chtěli si hlavně užívat, a tak je přátelství s výhodami nijak nepohoršovalo. Když jsem potkala Sebastiana, usoudila jsem, že už jsem dost stará na to, abych si našla někoho, s kým to konečně bude vážné, a zdálo se, že s ním by to šlo. Byl okouzlující, vzdělaný, sečtělý a úspěšný, a přestože byl trochu nafoukaný, dokázal se s kýmkoliv bavit téměř o čemkoliv. I tak jsem ale měla problém se mu víc otevřít. Už dávno jsem se totiž naučila krotit své nutkání upřímně vykřičet do světa všechno, co mám na srdci. Myslela jsem si, že toho pro náš vztah dělám dost, ale Sebastianovi připadalo, že jsem poněkud lhostejná a odtaziťá. A měl pravdu, ve skutečnosti mi na něm nezáleželo. Nezáleželo mi na žádném z mých bývalých.

Jen na jednom jediném.

Ale ten už je nenávratně pryč.

Momentálně jsem na tom tak, že si s muži nezávazně užívám a sex беру jako příjemný bonus, který mě aspoň na chvíli dokáže osvobodit od vtíravých myšlenek. Ráda se bavím, líbí se mi, když se muži smějí tomu, co říkám, mám ráda společnost a taky si čas od času ráda odpočinu od vibrátoru, ale nechci se vázat nebo do vztahů zabředávat nějak hlouběji.

Ještě pořád cloumám klíčem v zámku – *copak s tím zámkem vážně něco je?* –, když mi v kabelce zadrnčí telefon. To je divné, takhle pozdě už mi většinou nikdo nevolá. Vlastně mi nevolá skoro nikdo, jen Chantal nebo rodiče. Ale Chantal je stále na večírku a rodiče odjeli na poznávací zájezd do Prahy a v tuhle dobu ještě nemůžou být vzhůru. Neodbytné vyzvánění mobilu přestane právě v okamžiku, kdy se mi podaří otevřít dveře a vrávoravě

vpadnout do mého jednopokojevého bytečku. Letmým pohledem do zrcadla zkontroluju, jak vypadám. Rtěnku mám příšerně rozmazanou, zato ofina ujde, je přímo dokonalá. *Trhni si, June!*

Začnu si rozepínat pásky u svých zlatých sandálů a do obličeje se mi nahrne záplava tmavých vlasů. V tom okamžiku začne telefon znovu vyzvánět. Nakvašeně ho vylovím z kabelky a pak se s jednou nohou obutou a s druhou naboso potácím ke gauči. Zamračím se na neznámé číslo, které se objeví na displeji. Nejspíš nějaký omyl.

„Ano?“ řeknu tázavě a znovu se sehnou, abych si sundala i druhou botu.

„To je Percy?“

Napřímím se tak rychle, že se musím přidržet opěradla pohovky, aby to se mnou nepraštilo. *Percy*. Takhle už mi nikdo neříká. Pro každého jsem teď Persefona. Dobře, někdy jsem třeba jen P, ale rozhodně nejsem žádná Percy. Percy nejsem už celé roky.

„Ahoj... Percy...?“ pokračuje příjemný hluboký hlas. Ten hlas jsem neslyšela přes deset let, ale zní stále stejně povědomě, jako když mi bylo třináct, byla jsem od hlavy až k patě natřená krémem s vysokým ochranným faktorem a četla si brožované knížky na rozpáleném přístavním mole. Vzápětí si vybavím, jak ve svých šestnácti ze sebe shazuju všechno oblečení, abych úplně nahá skočila do jezera a spláchla ze sebe veškerou upachtěnost a ulepenost po dlouhé šichtě v Taverně. A pak se mi před očima vynoří obrázek, kdy mi je sedmnáct, mám na sobě vlhké plavky a ležím na Samově posteli. Ten mi sedí u nohou, dlouhými štíhlými prsty listuje v učebnici anatomie a já ho bez dechu sleduju. Při té vzpomínce se mi nahrne krev do tváře, srdce se mi prudce rozbuší a jeho zběsilý tlukot mi tepe až v ušních bubíncích. Aby toho nebylo málo, žaludek se mi sevře palčivou bolestí. Přerývaně se nadechnu a pak si raději sednu.

„Ano,“ hlesnu stísněně, na nic víc se nezmůžu. Slyším, jak dlouze a s úlevou vydechne.

„Tady Charlie.“

Takže Charlie. Ne Sam, ale jeho nezdárný brácha Charlie.

„Charles Florek,“ upřesní Charlie a pustí se do vysvětlování toho, jak se mu povedlo získat moje číslo – drmolí něco o kámošovi dalšího kámoše a o tom, jak měli štěstí a nakonec se jim podařilo vypátrat redakci časopisu, kde pracuju –, ale já ho sotva poslouchám.

„Charlie?“ přeruším ho. Můj hlas zní nepřírozeně, je pronikavý a nepříjemně vysoký. Zčásti to je spritzem, ale větší podíl na tom určitě má právě utrpěný šok. Anebo je to z totálního zklamání, že tenhle hlas nepatří Samovi.

Samozřejmě že mu nepatří.

„Já vím, já vím. Už je to dlouho. Můj ty bože, ani nevím, jak dlouho to je,“ povzdechne si a skoro to vypadá, že se omlouvá.

Ale já to vím, vím přesně, jak dlouho už to je. Počítám to.

Stejně jako jsem kdysi počítala i dny, než zase pojedeme na chatu a já uvidím Sama. Takže Charlieho jsem neviděla dvanáct let. Uběhlo už dvanáct let od toho katastrofálního víkendu, kdy byl Den díkůvzdání a kdy to všechno mezi mnou a Samem šlo do háje. Kdy jsem všechno zničila a rozbila na kusy. Teď už je to pro mě všechno jen bolestná vzpomínka, kterou ukrývám hluboko ve svém nitru.

Taky vím, že už jsem bez Sama strávila víc let než s ním. Na Den díkůvzdání, kdy uplynulo sedm let od chvíle, co jsem s ním mluvila naposledy, se mě z toho zjištění zmocnila panika. Stalo se to za tu dobu úplně poprvé, což jsem pohotově vyřešila vypitím láhve a půl růžového vína. Cítila jsem tu nevyhnutelnou monumentálnost času. Bez Sama jsem po našem rozchodu strávila víc let, než kolik bylo letních prázdnin, které jsme spolu prožili u jezera. Brečela jsem tak strašně, že jsem sotva popadala dech, až jsem z toho nakonec omdlela a zůstala ležet na podlaze v koupelně. Druhý den přišla Chantal a donesla nějaké jídlo, bylo to celé masné, a pak mi obětavě držela vlasy, aby mi nepřekážely, když jsem za neustálého prolévání hořkých slz znovu a znovu zvracela. A tehdy jsem jí všechno řekla.

„Už je to celá věčnost,“ povídám Charliemu.

„Já vím. A omlouvám se, že ti volám tak pozdě,“ odtuší. Jeho hlas se tolik podobá Samovu, až mi to drásá srdce, a připadá mi, že mi v krku uvízl obrovský knedlík. Vzpomínám si, jak nám bylo čtrnáct a v telefonu bylo skoro nemožné rozeznat Sama od Charlieho. A taky si pamatuju, že jsem si toho léta na Samovi začala všimnat i něčeho jiného.

„Poslyš, Pers. Volám ti, abych ti řekl, co se stalo.“ Osloví mě tak, jak mi říkal před lety, ale tentokrát to zní mnohem vážněji. Slyším jeho zrychlený dech. „Máma nedávno zemřela a já... no, říkal jsem si, že bys to třeba chtěla vědět.“

Ta slova do mě udeří prudce a jsou tak nemilosrdně devastující, že se jejich krutému sdělení zdráhám porozumět. Sue že umřela? Byla přece mladá.

Jediné, na co se zmůžu, je chraplavé: „Cože?“

Charlieho hlas zní vyčerpaně, když pokračuje: „Měla rakovinu, bojovala s ní řadu let. Samozřejmě jsme z toho naprosto zdrcení, ale ona nakonec už byla nemocná i z toho všeho kolem, rozumíš mi?“

Není to poprvé, co mi připadá, jako by mi někdo sebral kus života a celý ho přepsal. Špatně přepsal. Nemůžu tomu uvěřit, že Sue byla nemocná. Ta stará dobrá Sue v džínových šortkách, co se doširoka smála a vyšisované blond vlasy nosila stažené do culíku. Ta Sue, která dělala ty nejlepší pirožky na světě. Která mě měla ráda jako vlastní dceru. O ní jsem snila, že se jednoho dne stane mou tchyní. Byla celé roky nemocná, aniž bych o tom věděla. Měla jsem se o ni zajímat. Měla jsem jí být nablízku.

„Je mi to moc líto,“ začnu, „já... já vůbec nevím, co ti na to mám říct. Vaše máma... byla... byla...“, sama sebe slyším, jak vyplašeně a popleteně blekotám.

Vzpamatuj se, holka, říkám si. Na Sue už si dávno nemůžeš dělat žádné nároky. Nemáš sebemenší právo na to, aby ses z toho začala hroudit zrovna teď.

Přemítám o tom, jak Sue dokázala vychovat dva syny a přitom ještě vést tak velkou restauraci, jako je Taverna. Poprvé jsem se s ní setkala, když přišla k nám na chatu, aby moje mnohem starší rodiče ubezpečila, že Sam je hodný kluk a že ona na nás dohlédne. Vzpomínám, jak mě Sue učila držet tři talíře v jedné ruce a přitom mi říkala, ať si nikdy od kluků nenechám nic líbit, a to ani od těch jejích.

„Byla pro mě... vším,“ povzdechnu si. „Byla to nejlepší máma na světě.“

„To byla. A dobře vím, co pro tebe znamenala, když jsme byli mladší. Právě proto ti volám,“ říká Charlie váhavě. „V neděli má pohřeb. Víím, že už je to dlouho, ale myslím si, že bys tam měla být. Přijdeš?“

Dlouho? Uplynulo dvanáct let! Dvanáct let od chvíle, co jsem se naposledy vydala na jedno místo na severu, které mi bylo domovem víc než kterékoliv jiné. Dvanáct let od chvíle, co jsem naposledy skočila šipku do jezera. Dvanáct let od toho osudného okamžiku, co se můj život tak okázale zhroutil a od té doby už se nikdy nevrátil do těch správných kolejí. Dvanáct let od chvíle, co jsem naposledy viděla Sama.

Ale existuje jen jedna odpověď.

„Samozřejmě že přijdu.“

2

Léto před sedmnácti lety

Původně naši chtěli koupit chatu především proto, aby jejich milovaná dceruška měla možnost trávit volný čas na čerstvém vzduchu uprostřed venkovské přírody, ale nakonec pro ně začalo být nejdůležitější, že se díky tomu dostanu pryč z města, a aspoň na čas se tak vymaním ze všudypřítomného vlivu svých vrstevníků. Nikdo z nás neměl ani tušení, že se díky tomu seznámím i se dvěma dospívajícími chlapci ze sousedství. Florekovi kluci se bez dozoru toulali po okolí, přičemž venku zůstávali dlouho do večera, což bylo překvapením pro rodiče i pro mě samotnou.

Do třídy se mnou chodilo několik dětí, které měly to štěstí, že o prázdninách nebo o víkendech jezdily s rodiči na chatu. I když slovo chata se moc nehodí pro označení honosných sídel, která se tyčila na skalnatém pobřeží v Muskoece. Muskoka leží kousek na sever od našeho města a táta důrazně odmítal, abychom se tam jeli vůbec podívat. Prohlásil, že pokud si koupíme chatu tam, můžeme přes léto rovnou zůstat v Torontu – bylo to opravdu tak blízko, že jste tam častokrát mohli potkat víc Torontských než místních. Začali se tedy s mámou poohlížet po vzdálenějších vesničkách na severovýchodě, ale tátovi se nelíbilo

ani tam. Prý je to tam moc zastavěné nebo předražené. Nakonec padla volba na Barry's Bay, neokázalé, ospalé městečko, které se ovšem v létě měnilo v rušné turistické centrum. To pak jeho dlážděné chodníky zaplnili dovolenkáři, chataři a nejrůznější rekreanti. Dokonce se tu zastavovali i výletníci z Evropy, kteří se chystali tábořit v okolní divočině nebo měli namířeno na výšlap do přírodního parku Algonquin. „Bude se ti tam líbit, holčičko, uvidíš,“ sliboval táta. „Je to opravdová chata na opravdovém venkově.“

Nakonec jsem si čtyřhodinovou jízdu k jezeru zamilovala, zato první cesta z naší tudorovské čtvrti v centru Toronta stála za to. Trvala totiž celou věčnost a během toho dlouhého času, který se nesnesitelně vlekl až do chvíle, než jsme konečně minuli ceduli „Vítejte v Barry's Bay“, by snad stihly povstat i zaniknout celé civilizace. Já s tátou jsme jeli v dodávce a máma za námi řídila svůj lexus. Na rozdíl od mámina auta byl náš stěhovací vůz vybaven pouze obstarožním autorádiem a postrádal klimatizaci, takže jsem byla odsouzena k poslechu otřesně nudné rozhlasové stanice CBC Rádio, spodní strana stehů se mi lepila na umělohmotný povrch sedadla a zplihlou ofinu jsem měla odpudivě připláclou ke zpocenému čelu.

Skoro všechny holky ze sedmičky, kam jsem tehdy chodila, si nechaly ostříhat ofinu podle Delily Masonové, přestože žádné z nás nemohla nikdy slušet tolik jako jí. Delilah byla nejoblíbenější holka z celé třídy a já jsem se cítila nevýslovně šťastná, že jsem mohla být jednou z jejích nejlepších kamarádek. A to až do doby, než jsem jednou holky pozvala, aby u nás přespaly, a přitom došlo k tomu trapnému incidentu. Delile se dostalo té výsady, že její elegantně střižená ofina rudých vlasů jí na čele držela v úhledné lince přesně tak, jak měla, zatímco ta moje se urputně vzpírala zemské přitažlivosti i veškerým stylingovým přípravkům, nevzhledně trčela do stran nebo se nemožně kroutila, takže jsem vypadala spíš jako neohrabaná třináctiletá holka, kterou jsem ostatně byla, než jako záhadná brunetka

s temnýma očima, kterou jsem být chtěla. Vlasy jsem neměla ani rovné, ani kudrnaté a nejhorší ze všeho na tom bylo, že se měnily v závislosti na mnoha nevyzpytatelných faktorech, jako bylo počasí, dny v týdnu nebo to, jak jsem se předchozí noc vyspala. Zatímco já jsem se snažila dělat všechno možné i nemožné, abych se zalíbila ostatním a co nejvíc se jim podobala, moje vlasy vždycky drze vyčnívaly z řady a absolutně odmítaly zapadnout.

Kamenitá cesta Bare Rock Lane, která se klikatila mezi křovinami na západním břehu jezera Kamaniskeg, byla úzká a hrbo-latá, takže zcela dostála svému jménu a ostudu mu rozhodně nedělala. Když na ni táta odbočil, větve okolních stromů tloukly do kapoty naší dodávky a se škrábáním se jí otíraly o okénka i o boky.

„Cítíš to, holčičko?“ zeptal se táta a stáhl okénko, zatímco jsme se natřásali v poskakujícím autě. Oba jsme se zhluboka nadechli a v nose nás zašimrala těžká zemitá vůně tlejícího jehličí, jež na naše smysly vmžiku zapůsobila jako uklidňující balzám.

Zastavili jsme u zadních dveří skromné chatky, která vypadala jako velké dřevěné áčko krčící se pod borovicemi – kromě těch smolných tam rostly i vejmutovky. Táta vypnul motor, spo-kojeně se zazubil pod prošedivělým knírem, popostrčil si na nose brýle s tmavými obroučkami a přimhouřil oči, až se mu kolem nich utvořily vějířky veselých vrásek. Pak se na mě podí-val a radostně pronesl: „Vítej u jezera, Persefono.“

Chata byla neuvěřitelně načichlá kouřem ze spáleného dřeva. Ta vůně ani po letech nevyprchala, i když tam máma celé roky snaživě zapalovala své drahé vonné svíčky. Pokaždé když jsem na chatu přijela a znovu překročila její práh, ta vůně mě udeřila do nosu se stejnou intenzitou jako první den. Přízemí chatky

bylo tvořeno jedinou místností, která byla od podlahy až ke stropu obložená světlými sukovitými prkny. Masivními dřevěnými okny se naskýtal dechberoucí výhled na jezero, jehož nádhera připomínala kýčovitě přírodní scenérie.

„Páni!“ vypadlo ze mě, když jsem na svahu spatřila schody strmě ubíhající dolů k jezeru.

„Není to špatné, co?“ zazubil se znovu táta a poplácal mě po rameni.

„Půjdu se mrknout dolů k vodě,“ řekla jsem a už jsem byla jednou nohou venku ze dveří, které za mnou zapadly s hlasitým cvaknutím. Pádila jsem dolů po tom dlouhatánském schodišti, dokud jsem nedoběhla až k molu. Bylo odpoledne, vzduch byl vlhký a nebe se halilo do těžkých šedivých mraků, jež se odrážely na klidné stříbrné hladině. V dálce se v mlžném oparu rýsovaly další chatky rozesteté na protějším břehu jezera. Přemýšlela jsem, jestli bych dokázala doplavat až k nim. Posadila jsem se na kraj mola, nohy jsem spustila dolů, komíhala jimi sem a tam a zůstala tak, celá unesená z okolního klidu a z takřka nehybné vodní hladiny, dokud na mě máma nezavolala, ať jim jdu pomoci vybalit.

Vynášení krabic a zavazadel z auta nebralo konce. Navíc jsme se museli neustále ohánět po bzučících komárech, kteří na nás doráželi ze všech stran. Není divu, že jsme zanedlouho byli celí utahaní. Rodiče dělali pořádek v kuchyni a já jsem se vypravila nahoru do patra, kde se nacházely dvě ložnice. Rodiče mi přidělili tu, jejíž okna směřovala k jezeru. Že prý trávím zavřená v pokoji víc času než oni, takže si aspoň budu moci dosyta užívat úchvatného výhledu. Vybalila jsem si oblečení, urovnala postel a na jeden její konec položila vlněnou deku s indiánským vzorem. Táta si sice nemyslel, že v létě budeme potřebovat teplé vlněné přikrývky, ale máma jinak nedala, než že každý bude mít aspoň jednu.

„V Kanadě to tak prostě je,“ vysvětlila nám tónem, který nepripouštěl žádných námitek.

Na noční stolek jsem si vyskládala povážlivě vysokou hromádku knížek a nad postel pověsila plakát k filmu *Netvor z Černé laguny*. Měla jsem totiž slabost pro horory. S mrazivou rozkoší jsem se na strašidelné filmy dívala poměrně často, což bylo v pohodě možné, protože rodiče už dávno přestali kontrolovat, co dělám ve svém volném čase, a hltala kultovní díla R. L. Stinea a Christophera Pikea i nejnovější knížky o nespoutaných a sexuchtivých hot teenagerech, kteří se za úplňku mění ve vlkodlaky nebo vyvolávají duchy po tréninku roztleskávaček. Dřív, to když jsem ještě měla kamarádky, jsem nosila knížky i do školy a nahlas jim předčítala ty nejlepší pasáže (tedy cokoliv krvavého nebo aspoň vzdáleně sexy). Zpočátku jsem tím holky ráda ohromovala, bavilo mě jejich užaslé pištění, užívala jsem si, že jsem v centru pozornosti, a přesto bezpečně schovaná za hradbou cizích slov, ale čím víc jsem horory četla, tím víc se mi začínalo líbit i to, jak jsou napsané a jak autoři dokázali z těžko uvěřitelných situací udělat uvěřitelné. Člověk se nenudí a v bezpečí domova si může užívat vzrušujícího mrazení v zádech.

„Co bys řekla na pizzu k večeři?“ vynořila se máma ve dveřích, pak se zarazila a chvíli zírala na plakát, ale nekomentovala ho.

„Tady se dá objednat pizza?“ Nevypadalo to, že by v Barry's Bay fungoval nějaký rozvoz. A taky že ne. Tak jsme se spolu vydaly k výdejnímu okénku s velkolepým nápisem *Pizza Pizza*, které jsme objevily na rohu jednoho ze dvou místních obchůdků s potravinami.

„Kolik to tu má obyvatel?“ zeptala jsem se mámy. Byl podvečer, skoro sedm hodin, a většina podniků na hlavní ulici už měla zavřeno.

„Asi tisíc dvě stě, i když odhaduju, že v létě zhruba třikrát víc, to když sem přijedou všichni ti chataři,“ odpověděla. Až na přeplněnou terasu jedné restaurace bylo město jako vymetené. „V sobotu večer musí být Taverna to jediné správné místo, kam se dá zajít,“ poznamenala máma a trochu zpomalila, když jsme projížděly kolem.

„Spíš to vypadá, že je to široko daleko jediné místo,“ opáčila jsem.

Než jsme se vrátily, táta už stihl zapojit malou televizi. Nebyla tam sice kabelovka, ale protože jsme to věděli, neopomněli jsme si s sebou přibalit rozsáhlou sbírku filmů.

„Co byste řekly na *Báječnou dovolenou*?“ zvolal táta. „Perfektně se to hodí, co ty na to, holčičko?“

„Hm...“ zahučela jsem a přidřepla jsem si, abych zkontrolovala obsah skříňky. „*Záhada Blair Witch* by se taky hodila.“

„Na to se teda dívat nebudu,“ prohlásila máma rezolutně a vedle krabic s pizzou na konferenčním stolku vyrovnala i talíře a ubrousky.

„Tak tedy *Báječná dovolená*,“ pravil táta a zapnul přehrávač. „John Candy, klasika. Existuje snad něco lepšího?“

Venku se zvedl vítr, ohýbal koruny borovic a po hladině jezera se rozběhly zdivočelé vlnky. Ve vzduchu byl cítit déšť.

„Jo, vlastně je to docela dobré,“ řekla jsem a ukousla si kousek pizzy.

Venku zaskučel silný poryv větru, ozvalo se burácení hromu a potměným nebem začaly křížovat oslňující záblesky. Jejich trhavé světlo ozařovalo vrcholky kymácejících se borovic, rozběsněnou ocelově šedou hladinu jezera i pahorky na protějším břehu, jako by někdo rychle za sebou cvakal spouští obřího fotoaparátu. Ohromeně jsem hleděla z okna svého pokoje na tu závratnou podívanou. Výhled tu byl opravdu velkolepý a mnohem otevřenější než úzký proužek oblohy, který jsem vídala ze svého pokoje v Torontu. Bouřka snad musela řídit přímo nad námi, neboť hřmění bylo téměř ohlušující a nebe chrlilo jeden blesk za druhým, jako by nás příroda chtěla poctit ohňostrojem na oslavu naší první noci strávené na chatě. Po chvíli se burácivé dunění hromů začalo vzdalovat a nakonec už se připomínalo

jen jako slábnoucí rachocení uvolněných kamenů řítících se po skalním úbočí střemhlav do propasti. Vklouzla jsem zpátky do postele a poslouchala dešťové kapky bušící do oken.

Když jsem se druhý den ráno probudila, máma s tátou už byli na nohou. Chvilí jsem zmateně mžourala do oslepujícího jasu slunečních paprsků proudícího mi oknem do pokoje a pak jsem se zadívala na strop, kde chvějivě tančily zlatostříbrné vlnky odrážející se z hladiny jezera. V kuchyni už na stole voněla čerstvě připravená káva, oba rodiče si četli, táta si lebedil v křesle, v ruce třímал poslední vydání *The Economist* a roztržitě si probíral plnovous. Máma seděla na stoličce u kuchyňské linky a listovala tlustým časopisem o designu. Na špičce nosu jí trůnily obrovské brýle s červenými obroučkami.

„Slyšela jsi v noci to hřmění, holčičko?“ zeptal se táta.

„Na to, aby se to dalo neslyšet, to bylo poněkud nahlas,“ řekla jsem a vzala si z poloprázdné police krabici s cereáliemi. „Moc jsem toho nenaspala.“

Po snídani jsem si do plátěné tašky naházela pořádné zásoby – jeden román, pár časopisů, balzám na rty, opalovací krém s vysokým ochranným faktorem – a vyrazila k jezeru. I když celou noc lilo jako z konve, molo už v ranním sluníčku hezky osychalo.

Rozložila jsem si ručník na prkna mola, jež se pod slunečními paprsky zvolna rozehřívalo. Pečlivě jsem si namazala obličej pořádnou vrstvou opalovacího krému, pak jsem se natáhla na břicho a hlavu si podepřela rukama. Na jedné straně od mola nebylo v dohledu sto padesáti metrů žádná další, ale na opačné straně jedno bylo, a docela blízko. Byla u něj přivázaná loďka s vesly a kousek dál od břehu se na hladině vznášel vor. Vytáhla jsem rozečtenou knihu a pokračovala tam, kde jsem předchozí večer skončila.

Pak jsem si nejspíš trochu klimbla, protože mě náhle probudilo hlasité šplouchnutí. Polekaně jsem sebou trhla a uslyšela jsem roz dováděné chlapecké hlasy a smích.

„Však já tě dostanu!“ křičel jeden.

„Ty!? To určitě!“ dobíral si ho druhý chlapec s trochu hlubším hlasem.

Šplouch!

Na hladině se vedle voru pohupovaly dvě klučící hlavy. Zůstala jsem ležet na břiše a přitom pobaveně pozorovala, jak jejich majitelé střídavě lezou nahoru na vor a pak se vrhají zpátky do vody. Byl teprve začátek července, ale oba už byli dobronozova opálení.

Tipovala jsem, že to jsou asi bráchové. Ten menší a hubenější byl přibližně v mém věku. Starší kluk toho mladšího převyšoval skoro o hlavu a tančící hra světla a stínu na jeho štíhlém těle odhalovala vypracované svaly na pažích i na trupu. Když si pak mladšího hodil přes rameno a legračně s ním mrštil do vody, vyprskla jsem smíchy tak, až jsem si z toho na ručníku sedla.

Do té doby si mě nevšimli, ale teď se starší zadíval mým směrem. Na tváři se mu rozhostil široký úsměv. Mladší se zatím za jeho zády drápal zpátky na vor.

„Čau!“ zakřičel starší kluk a zamával.

„Ahoj!“ odpověděla jsem.

„Nová sousedka?“ zahalekal.

„Jo, už to tak vypadá,“ křikla jsem na něj.

Mladší kluk na mě beze slova zíral, dokud ho ten starší nedrbnul do ramene.

„Proboha, Same, pozdrav přece!“

Sam zvedl ruku, jako by mi chtěl zamávat, ale vtom ho ten starší zase shodil do vody.

Trvalo osm hodin, než mě Florekovi kluci našli. Umyla jsem nádobí od večere a zrovna si sedla na přední terasu s knížkou v ruce, když jsem zaslechla nesmělé zaklepání na zadní dveře

chaty. Natáhla jsem krk, co nejvíc jsem mohla, ale stejně jsem neviděla, s kým to máma mluví, tak jsem do knihy strčila záložku, zvedla se ze skládací židle a šla se podívat.

„Dneska jsme na mole zahlédli jednu holku, tak jsme se přišli zeptat, jestli náhodou není od vás. Chtěli bychom ji totiž pozdravit,“ řekl starší chlapec hlubokým, skoro dospělým hlasem. „Můj bratr tu k sobě nemá nikoho v podobném věku, s kým by si mohl hrát.“

„Hrát!? Nejsem přece žádné malé dítě,“ protestoval druhý hoch dotčeně a hlas se mu chvěl spravedlivým rozhořčením.

Máma se ohlédla, podívala se na mě přes rameno a zkoumavě přimhouřila oči. „Máš tu návštěvu, Persefono,“ řekla a dala jasně najevo, že z toho není nadšená.

Vyšla jsem ven a zavřela za sebou síťové dveře. Stáli tam ti dva opálení plavovlasí kluci, které jsem předtím viděla dovádět v jezeře. Nebylo pochyb, že jsou bratři – oba vytáhli a osmahli – přesto však byl každý jiný. Starší se doširoka usmíval, byl hezky upravený a zjevně uměl dobře zacházet s gelem na vlasy. Mladší se zatvrzele díval do země a do očí mu padaly prameny rozčuchaných vlasů. Na sobě měl volné kraťasy a vybledlé tričko Weezer, které bylo přinejmenším o jednu velikost větší. Starší měl džíny, dobře padnoucí bílé tričko a černé conversky s bělostně zářícími gumovými špičkami.

„Ahoj Persefono, já jsem Charlie,“ řekl ten starší, usmál se a v obličeji se mu rozskotačily rozpustilé dólíčky. Světle zelenýma očima mi směle hleděl přímo do tváře. „A tohle je můj brácha Sam,“ položil ruku na rameno mladšího chlapce. Ach, jak roztomilá dvojka! Sam na mě podmrčeně mrkl zpoza rozčuchaných vlasů, trochu se zašklebil a pak znovu sklopil oči. Všimla jsem si, že je na svůj věk dost vysoký, hotový čahoun. I ruce a nohy měl dlouhé, byly tenké jako hůlky a špičaté lokty a kolena připomínaly ostré výběžky rozeklaných skal z nedalekého okolí. A při chůzi na tak velkých chodidlech musí určitě co chvíli o něco zakopávat.

„Ahoj kluci...,“ podívala jsem se z jednoho na druhého, „myslím, že jsem vás dneska viděla u jezera.“

„Jo, to jsme byli my,“ přikývl Charlie, zatímco Sam dál zarputile kopal do spadaneho jehličí. „Bydlíme hned vedle.“

„Jak bydlíte? Jakože pořád?“ vyhrkla jsem bez váhání to první, co mě zrovna napadlo.

„Jasně, celý rok,“ přikývl znovu.

„My jsme z Toronta, takže tohle je pro mě něco úplně nového,“ rozmáchla jsem se kolem dokola a ukázala na okolní krajinu. „Máte štěstí, že bydlíte tady.“

Na ta slova se Sam ušklíbl a něco nasupeně zabručel, ale Charlie ho ignoroval a dál si jel to svoje.

„Sam a já ti to tu rádi ukážeme. Že je to tak, Same?“ obrátil se na bratra, aniž by si lámal hlavu s tím, zda mu vůbec něco odpoví. „A kdykoliv můžeš přijít k nám na vor, budeme rádi,“ pokračoval. Mluvil s jistotou dospělého člověka a nepřestával se usmívat.

„Skvělé. Určitě přijdu, díky.“ Věnovala jsem mu na oplátku plachý úsměv.

„Poslyš, chci tě ještě o něco požádat,“ mrkl na mě Charlie spiklenecky. Sam něco vzdorovitě zamumlal zpod chomáče plavých vlasů. „Dnes večer se u nás staví pár kámošů, tak jsem si myslel, že dokud u nás budou, mohli byste se Samem něco podniknout. On není moc společenský a vypadá to, že jste zhruba stejně staří,“ dodal a znovu si mě změřil pohledem.

„Mně je třináct,“ odvětila jsem a úkosem koukla na Sama, co on na to. Ale on pořád zaujatě zkoumal, co se válí na zemi. Nebo možná obhlížel svoje boty velikosti ponorky.

„Perrrefektní,“ zamručel spokojeně Charlie. „Samovi je taky třináct. Mně je patnáct,“ dodal hrdě.

„Super, gratuluju,“ zamumlal Sam.

Charlie pokračoval: „Každopádně, Persefono...“

„Percy,“ přerušila jsem ho vehementně. Charlie se na mě pobaveně podíval. Nervózně jsem se zasmála a rozpačitě jsem kolem zápěstí začala otáčet barevným páskem, který jsem si

vlastnoručně vyrobila a hrdě ho nosila jako náramek přátelství. „Percy je lepší. Persefona zní poněkud snobsky a taky se tak jmenuje kdekdo.“ Sam zvedl oči a se zájmem se na mě podíval. Přitom trochu svraštil obočí a pak znechuceně ohrnul nos. Měl nevýraznou, obtížně zapamatovatelnou tvář, tedy až na ty jasné modré oči, jejichž odstín byl naprosto jedinečný.

„Tak tedy Percy,“ souhlasil Charlie. Jeho slova mi šla jedním uchem tam a druhým ven, protože jsem se stále soustředila na Sama, který mě mlčky pozoroval s hlavou mírně nakloněnou dopředu. Charlie si odkašlal. „Jak už jsem říkal, prokázala bys mi velkou laskavost, kdybys mi večer pomohla zabavit bráchu.“

„Panebože,“ syknul Sam ve stejný okamžik, kdy jsem se nevěřícně zeptala: „Zabavit?“ Mrkli jsme se Samem na sebe. Rozpačitě jsem přešlápla a nevěděla, co dalšího říct. Uplynulo pár měsíců od doby, co jsme se s Delilou Masonovou přestaly bavit, a od té doby se mnou nikdo nekamarádil. Sice jsem už celé ty dlouhé měsíce neměla možnost popovídat si s někým stejně starým jako já, ale to, aby se mnou Sam trávil čas proti své vůli, bylo to poslední, co bych si přála. Než jsem stihla vymyslet cokoliv dalšího, Sam se ozval sám.

„Nemusíš se mnou nikam chodit, jestli nechceš,“ znělo to omluvně. „Brácha se mě chce zbavit, protože máma není doma.“ Charlie nadskočil a pak ho chytil za triko pod krkem.

Popravdě jsem po nějaké spřízněné duši toužila ještě víc než po zkrocení té zatracené ofiny. Kdyby Sam chtěl, klidně mu budu dělat společnost.

„Mně to nevadí,“ řekla jsem mu a snažila se, aby se mi netřásl hlas. „Ale je to pro mě velký úkol, takže ty mě na oplátku naučíš skákat z voru salta do vody.“ Nesměle se usmál, pusou u toho měl trochu nakřivo, ale slušelo mu to. Modré oči mu na opáleném obličejí zazářily jako dvě jiskřičky.

To je díky mně, pomyslela jsem si radostně a kdesi hluboko uvnitř jsem ucítila vzrušivé zašimrání. Chtěla jsem, aby se to stalo znovu.

3

Ted'

Moje dřívější já by tomu dozajista nevěřilo, ale zrovna teď opravdu nemám auto. Jako dospívající dívka jsem samozřejmě byla pevně rozhodnutá, že až budu velká, pořídím si svou vlastní káru, abych každý víkend mohla drandit na sever. Ovšem v současné době pouze jednotvárně pendluju mezi „zelenou“ čtvrtí na západě Toronta, kde roste hodně listnáčů a kde bydlím, a centrem města, kde pracuju. Do kanceláře, fitka nebo na návštěvu mých rodičů se pohodlně dostanu pěšky nebo městskou dopravou.

Mezi mými přáteli jsou i tací, kteří se nikdy neobtěžovali udělat si řidičský průkaz. Vůbec se za to nestydí, ba dokonce se chlubí tím, že nikdy nebyli severně od Bloor Street, a spokojeně přežívají ve své městské bublině plné těch nejmodernějších vymožeností. A já vlastně taky, jen občas mám pocit, že se tu zadusím.

Pravda je, že město nepovažuju za svůj skutečný domov už od doby, co mi bylo třináct a naprosto jsem propadla tomu kouzelnému místu v lese s chatou u jezera. Ale aktuálně si to raději moc nepřipouštím, ostatně na to nemám ani čas. Jsem totiž naprosto zaneprázdněná městským způsobem života a jeho radovánkami – ráno nesnídám, v kanceláři bývám dlouho do

večera a pak jdu na spinning. Mám to takhle ráda a zbožňuju svůj přeplněný diář. Občas se však přistihnu, jak sním o tom, že odjedu pryč z města, najdu si hezké místo u vody, kde se mi bude dobře psát, a na živobytí si budu vydělávat v nějaké restauraci. To pak na mě všechno padne, přestanu se cítit ve své kůži a připadá mi, že v mém životě něco nehraje.

Bydlím v nejvyšším patře velkého domu v Roncesvalles, hned vedle polské čtvrti, kde se dají sehnat obстоjné pirožky. Byt mám sice malý, je to garsonka, ale prostor je řešen velkoryse. Má vysoký šikmý strop s odhalenými trámy, takže nepůsobí nijak stísněně. Je mi jasné, že by se nad tím leckdo mohl s údivem pozastavit, ale je mi třicet a většinou mám všech pět pohromadě. Navíc v této části města nejsou levné ani malé jednopokojové byty a můj plat v časopise *Shelter* je... no řekněme, skromný. Je to sice sprostárna, ale je to tak. V časopisech a v novinách už to tak chodí. Takže práce mám spoustu, ale plat mizerný.

V *Shelteru* pracuju už čtyři roky a postupně stoupám nahoru. Z nejnižší pozice asistentky jsem se vypracovala až na editorku, takže celkovou podobu časopisu mám do jisté míry na starost právě já. Schvaluju články a reportáže a rozhoduju i o fotografiích. *Shelter* je nejvýznamnější časopis o designu a dekoracích, který u nás vůbec vychází. Díky mému nemalému úsilí jsme získali spoustu nadšených fanoušků, kteří nás pravidelně sledují na sociálních sítích. A vůbec jsme v online světě hodně vidět. Svou práci miluju a jsem v ní dobrá. Na oslavách čtyřicátých narozenin *Shelteru* šéfová Brenda přede všemi vyzdvihla, že teď je časopis díky mně nepřehlédnutelný i ve virtuálním prostředí. To byl zatím můj kariérní vrchol.

Pro většinu neznalých vypadá práce redaktora přitažlivě. Navenek působí jako dynamický proces, u něhož se vzápětí dostavuje hmatatelný výsledek, ale mám-li být upřímná, zas tak úplně zábavné to není. Většinu času totiž prosedím v kanceli a pořád něco hledám, tak třeba googlím synonymum pro slovo minimalistický. Ale taky se chodí na nejruznější obědy, třeba

s mladými nadějnými designery, nebo jsem často zvána na akce u příležitosti představení nových produktů. A jak jsem se nespočetněkrát mohla na vlastní kůži přesvědčit, je moje profese bůhvíproč hojně oblíbená i u korporátních právníků, bankéřů, nejružnějších kariéristů a prospěchářů, čehož hojně využívám, když potřebuju doprovod na večírek. A má to i jiné výhody, jako třeba novinářské výjezdy nebo otevřený účet v baru, a je tu i hromada dalších věcí, za které nemusím platit. Kromě toho máme se Chantal neustálý přísun horkých novinek a čerstvých klepů, které můžeme donekonečna probírat během našich čtvrtetných dýchánek. (A mámu nejspíš nikdy neomrzí, když si v tiráži časopisu přečte: *Hlavní editorka Persefona Fraserová.*)

Charlieho telefonát znenadání rozčísne mou městskou bublinu a projede jí skrznaskrz jako ostří dýky. Najednou chci strašně moc jet na sever, takže sotvaže položím telefon, vzápětí ho zvedám znovu a hned si rezervuju auto i pokoj už na zítra, ačkoliv pohřeb bude až za několik dní. Připadá mi, že jsem náhle procitla z jakési dvanáctileté agónie. Radostné očekávání se mísí s obavami a hlava mi z toho třesí.

Tak já pojedu za Samem.

Sednu si a píšu mail rodičům, abych jim řekla, co se stalo se Sue. Na své evropské dovolené se do mailové schránky dívají jen zřídka, takže nevím, kdy si to přečtou. Ani nevím, jestli byli v poslední době se Sue v kontaktu. Máma si s ní čile dopisovala ještě několik let potom, co jsme se se Samem rozešli. Jenže po každé, když se zmínila o někom z Floreků, mi do očí vhrkly slzy, takže to nakonec dopadlo tak, že už mi o nich radši nic neříkala.

Dopíšu ten krátký mail, a když jsem hotová, popadnu pár kousků oblečení a naházím je do kufru Rimowa, který byl sice lehce nad moje finanční možnosti, ale stejně jsem si ho koupila. Už je dávno po půlnoci, ráno v práci dělám interview a pak mě

čeká dlouhá cesta autem. Převléknu se tedy do pyžama, lehnu si a zavřu oči. Ale jsem tak rozrušená, že se mi dlouho nedaří usnout.

Existují okamžiky, které si vybavuji pokaždé, když je mi úzko a potřebuju nějakou vzpruhu – to pak hledám bezpečné útočiště ve vzpomínkách na dobu, kdy jsme byli se Samem ještě spolu. Když jsem studovala, přehrávala jsem si je před očima neustále, byl to takový můj uklidňující rituál před spaním, stejně jako stará známá deka ze zplstnatělé vlny, kterou jsem si vzala z chaty. Ale spolu se vzpomínkami přicházely i výčitky a drásaly mě víc než hrubá vlněná příkrývka a já probděla celé noci v představách, kde asi Sam zrovna může být a jestli je aspoň malá šance, že na mě vzpomíná i on. Občas mnou projelo zvláštní tušení a v tu chvíli jsem si byla jistá, že na mě taky myslí, jako by mezi námi bylo nataženo neviditelné lanko, které nás stále mělo spojovat i přes všechny dálky, co nás dělily. Jindy jsem si zase zdřímla při sledování filmu a pak se uprostřed noci probudila s nepředstavitelnou tíhou na hrudi, takřka na pokraji zhroucení. Musela jsem se zklidnit, znovu zavřít oči a zvolna dýchat, dokud ten nečekaný záchvat paniky neodezněl.

Ke konci školy jsem se už po nocích na filmy nedívala a místo toho jsem se zaobírala blížícími se zkouškami, termíny odevzdání závěrečných prací a přihláškami na stáže. Záchvaty paniky postupně odezněly.

Dnes v noci je ale všechno jinak, žádné zábrany nemám. Zvolna si v hlavě znovu splétám pramínky těch nejcennějších vzpomínek na Sama – naše první setkání, náš první polibek, jak mi Sam poprvé vyznal lásku –, dokud mi nedojde, že ho zanedlouho skutečně uvidím. V hlavě mi začínají vyvěrat tisíce otázek, na které se marně snažím najít odpověď. Jak se asi bude tvářit, až se setkáme? Co když se změnil? Je svobodný? Nebo je, sakra, ženatý?

Chodím k terapeutce, jmenuje se Jennifer – ne Jen, nikdy se jí nesmí říkat Jen. Jednou jsem ji tak omylem oslovila a ona

hned vyletěla jako čertík z krabičky a důrazně se proti tomu ohradila. Ta ženská má po stěnách rozvěšené zarámované citáty („Život začíná po kávě“ a „Nejsem divná, jsem limitovaná edice“), tak si nejsem moc jistá, proč si myslí, že delší podoba jejího jména jí dodává na vážnosti. Každopádně Jennifer má zaručené způsoby, jak vyřešit můj druh úzkosti a nedostat se do zhoubné spirály, ale dnes v noci její hluboké dýchání do břicha ani vizualizace manter nemají šanci. K Jennifer jsem začala chodit před pár lety, krátce nato, co jsem na Den díkůvzdání vyzvracela láhev a půl růžového vína a pak si před Chantal vy-lila srdíčko. Původně jsem s tímhle záchvatem paniky k žádné terapeutce jít nechtěla, byla jsem totiž přesvědčená, že je jen oje-diněným výkyvem na cestě (vesměs úspěšné!) ke stanovenému cíli – jak zapomenout na Sama Floreka a navždy ho vypudit ze srdce i z hlavy –, ale Chantal byla neoblomná. „Tohle už je nad mé síly, drahá P,“ podotkla tehdy suše se svou obvyklou přímočarostí.

S Chantal jsem se seznámila, když jsme obě byly na stáži v jednom z místních plátků. Ona v něm zůstala a dnes tam pracuje jako redaktorka společenské rubriky. Poprvé nás dohromady svedla účast na speciálním projektu, kdy jsme spolu ob-rážely restaurace a psaly na ně recenze (*Takže ten halibut je obalený v piniových oříšcích, a ne v pistáciové krustě?*), a rovněž nás sblížila šéfredaktorova až groteskně směšná posedlost tenisem. Naše přátelství se upevnilo na poradě o tematickém zaměření následujícího čísla, kterou šéfredaktor začal těmito slovy: „Hodně jsem přemýšlel o tenise.“ Pak pohledem zavadil o Chantal, která byla jediná osoba tmavé pleti v celé zasedačce, a řekl: „Ty musíš být v tenise výborná.“ Zachovala dokonale chladnou tvář a bez mrknutí oka prohlásila, že tenis nehraje, zatímco já jsem v ten samý okamžik vyhrkla: „Děláš si srandu?“

Chantal je moje jediná blízká přítelkyně, a ne že by její, v tomhle ohledu výsadní, postavení mohlo být v současné době někým ohroženo. Je to tím, že všem na potkání nevykládám

trapné příhody ze života a nejsem ani ochotna s někým sdílet své intimní prožitky. Proto se ke mně ostatní holky chovají odtažitě. Abych to tedy shrnula. Jenom Chantal ví, že jsem velkou část dětství a dospívání prožila na chatě a tamní hluboké lesy prochodila křížem krážem se dvěma kluky ze sousedství. Přesto však ani ona neměla dlouho ponětí o nezměrné hloubce mých citů, které dosud chovám k Samovi, ani o tom, že náš vztah skončil naprostou katastrofou, po níž nezůstal kámen na kameni. Myslím, že to, že jsem si nechávala tak významnou součást své minulosti jenom pro sebe, je více šokující než to, co se kdysi před lety stalo.

„Chápeš, co znamená přátelství, ne?“ zeptala se mě poté, co jsem jí vyjevila celou tu hroznou pravdu. Když si uvědomím, že už jsem se roky neozvala své další nejbližší kámošce (a k mému navždy ztracenému nejlepšímu kamarádovi zajisté už netřeba nic dodávat), tak jsem jí tehdy měla odpovědět, že vlastně ne.

Ale já jsem taky její nejlepší kamarádka, dělám jí vrbu i holku do nepohody. Jsem jediná, komu volá, když si potřebuje zanádat na práci nebo postěžovat na svou budoucí tchyni, která jí neustále opakuje, aby si na svatbu rozpustila vlasy. Chantal zatím svatbu nijak zvlášť neplánuje, kromě toho tedy, že po ní chce mít obří taneční party, open bar a na sobě vražedně rafinované sexy šaty, což je každopádně dobrý základ. Protože však existují i praktické věci, které jsou nezbytné pro to, aby se celá událost mohla uskutečnit, ujala jsem se role dobrovolné svatební plánovačky a pro začátek shromažďuju obrázky z pinterestu jako inspiraci na originální výzdobu. Může se na mě spolehnout. Kromě toho dokážu naslouchat. Jsem jednou z mála, která ví, v které nově otevřené stylové restauraci mají za šéfkuchaře největšího fešáka. Dělán skvělé manhattany. A jsem zábavná! Jen před lidmi nechci mluvit o tom, co mi v noci nedá spát. Nechci nikomu svěřovat své pochybnosti, zda mě neustálé šplhání po společenském a kariérním žebříčku činí šťastnou, ani nechci nikomu vyprávět, jak strašně moc toužím psát, ale

nemůžu k tomu najít odvalu, ani že se častokrát cítím tak zoufale osamělá. Chantal je jediná, kdo to ze mě dokáže vytáhnout.

Moje neochota probírat se Chantal Sama nemá nic společného s tím, co k němu cítím nebo jestli na něj myslím. Jasně že na něj nemůžu přestat myslet. Ale snažím se to dělat co nejméně a docela se mi to daří. Panický záchvat jsem neměla od chvíle, co jsem začala chodit k Jennifer. Ráda bych si myslela, že jsem se v uplynulých deseti letech dokázala přes všechno přenést. Ráda bych samu sebe přesvědčila, že jsem udělala nějaký pokrok. Přesto se občas stává, že sluneční paprsky zatančí po hladině jezera Ontario tak svůdně a vmlouvavě, že mi na mysli vytane živá vzpomínka na naši chatku a já se rázem ocitnu na voru vedle Sama.

Při vyplňování formuláře v půjčovně aut se mi ruce třesou tak silně, až se divím, že mi zaměstnanec půjčovny vůbec svěřil klíčky. Brenda měla pochopení, když jsem jí zavolala, abych ji požádala o týden dovolené – řekla jsem jí, že máme úmrtí v rodině, a zas tak moc jsem nelhala, protože mi přišlo naprosto přirozené brát Sue jako součást naší rodiny. Přinejmenším kdysi tomu tak bylo.

Vlastně jsem se vůbec nemusela nijak ospravedlňovat. Letos jsem si vzala jenom jeden jediný den volna na prodloužený well-ness valentinský víkend s Chantal – poprvé jsme spolu jely na dovolenou už před lety, když jsme zrovna obě byly single, a od té doby se z toho stala tradice, kterou žádný nový přítel nebo snoubenec, byť by byl sebelepší, nemůže narušit.

Premítám o tom, že Chantal neřeknu, kam jedu, ale napadá mě, že kdybych nedejbože měla nehodu, nikdo by nechápal, proč jsem tak daleko od domova. Ještě z půjčovny jí tedy píšu krátkou esemesku, v níž ji nezapomínám ujistit, že *Jsem naprosto v pohodě!!!*, což zakončuji sérií několika vykřičníků, a ještě k tomu

připíšu: *Party byla skvělá!!! (Až moc skvělá! Neměla jsem si dávat ten poslední spritz!). Budu teď pár dní pryč, jedu na pohřeb Samovy mámy.*

Uplyne sotva pár vteřin a už mi zabzučí její odpověď: *Mámy TOHO Sama???* *Jsi v pořádku?*

Na to bych jí správně měla odepsat *NE*.

Budu v pohodě, píšu.

Jen co stisknu tlačítko odeslat, telefon se rozdrnčí jako splašený. Ale nechávám Chantalino volání spadnout do hlasové schránky. Jsem nevyspalá, jedu čistě na adrenalin a dva velké hrnky kávy, které jsem do sebe hodila dnes ráno při interview se sebevědomým designerem nástěnných tapet, takže teď už fakt nemám náladu s kýmkoliv mluvit.

Během doby, kterou mi zabere cesta přes město, mě přepadá nesnesitelný tlak v útrokách, takže ještě než najedu na dálnici, musím udělat nouzovou zastávku na benzince a odskočit si na toaletu.

Když se vracím do auta, jsem ještě celá rozklepaná, v ruce třímám láhev vody a celozrnný muffin s rozinkami, ale jen co se rozjedu směrem na sever, zaplavuje mě neuvěřitelný klid. Vzhůru k nebi se vypínají odhalené žulové skály impozantního Kanadského štítu a podél cesty ubíhají dopravní značky, které upozorňují na lesní zvěř nebo padající kamení, co se mohou znenadání objevit na vozovce. Je to tak dlouho, co jsem tudy jela naposled, ale všechno kolem mi připadá důvěrně známé – jako bych se vracela zpátky do svého dřívějšího života. Do jiného života.

Naposledy jsem tudy jela onoho víkendu na Den díkůvzdání. Tehdy jsem taky jela sama jako teď a moje ojetá toyota, kterou jsem si pořídila za našetřené spopitné, uháněla jako o závod. Tenkrát jsem za celou čtyřhodinovou cestu ani jednou nezastavila. Uběhly tři trýznivé měsíce od chvíle, co jsem tenkrát Sama viděla naposledy. V tu chvíli jsem zoufale potřebovala, aby mě objal. Chtěla jsem se mu schoulit v náruči a přitulit se k němu, chtěla jsem mu povědět celou pravdu.

Copak jsem mohla vědět, že mi ten osudný víkend přinese ty nejkrásnější a zároveň i nejděsivější chvíle, co jsem kdy zažila? Jak rychle se můžou věci zvrtnout? Jak rychle se může všechno totálně a nenávratně pokazit? Že Sama už nikdy neuvidím? Zásadní chybu jsem udělala o několik měsíců dřív, ale copak jsem mohla tušit, co to všechno přinese a jakou zkázu to způsobí?

Jakmile zahlédnu odlesk jižního cípu jezera, žaludek se mi sevře a já mám pocit, že lítám na horské dráze nahoru a dolů. Zhluboka se nadechnu, *nááááádech, jedna, dva, tři, čtyři a výýýýdech, jedna, dva, tři, čtyři*, dokud nedojedu až na kraj města k motelu Cedar Grove.

Když se ubytuju, už je pozdní odpoledne. Od postaršího muže na recepci si koupím jeden výtisk místních novin a pak jdu přeparkovat auto, abych na něj viděla z pokoje číslo 106. Pokoj je čistý a takový nijaký, nevýrazný. Jediné pestré věci, co tady jsou, jsou obrázek s jelenem v lese visící na stěně a polyesterový přehoz na posteli, který kdysi pravděpodobně býval vínový.

Na ramínko si pověším černé pouzdrové šaty, které jsem si pořídila na pohřeb, a sednu si na kraj postele. Prsty si přejíždím po stehnech a dívám se z okna. Je odtud vidět na severní cíp jezera, na městský přístav a na veřejnou pláž. Zmocňuje se mě divný pocit tesknosti. Cítím se zvláštně, když jsem u jezera, ale ne v naší chatě. Sice jsem si s sebou vzala plavky a ručník, takže bych mohla jít na pláž, ale jediné, co bych doopravdy chtěla udělat, je jít až na konec našeho mola a skočit z něj po hlavě do vody. Má to však jeden háček – už to není naše molo.

4

Léto před sedmnácti lety

Do mého pokoje, ať už doma, či na chatě, nikdy žádný kluk nevšlechl až do chvíle, kdy Charlie popadl Sama za rameno a strčil ho přes práh dovnitř. Vzala jsem ho tedy do svého království, a jakmile jsme osaměli, nezmohla jsem se na slovo. Zdálo se však, že Sam takový problém nemá.

„Co je to za jméno, Persefona?“ zeptal se a nacpal si do pusy třetí Oreu sušenku. Seděli jsme na podlaze a dveře jsme nechali otevřené, jak chtěla máma. Myslela jsem si, že bude zamklý jako při našem prvním setkání, ale byl hovornější víc, než jsem čekala. Za pár minut jsem se dověděla, že odmalička žije tady, že půjde do osmé jako já, že zbožňuje trička Weezer a to, co má na sobě, že zdědil po bráchovi. „Jako všechno oblečení,“ podotkl věcně.

Máma se netvářila příliš nadšeně, když jsem se jí zeptala, zda by u nás Sam mohl zůstat do večera. „Nevím, nevím, Persefono,“ potřásala důležitě hlavou přímo před ním a pak se otočila na tátu, aby k tomu taky něco řekl. Nebylo to kvůli tomu, že je Sam kluk, ale spíš proto, že mě máma chtěla držet dál od všech mých vrstevníků aspoň ty dva měsíce, než se zase vrátíme do města.

„Potřebuje kamarády, Diano,“ odpověděl táta a mé pokoření už nemohlo být větší. Pohodila jsem vzpurně hlavou, aby mi

vlasý spadly do obličeje a z velké části ho zakryly, popadla jsem Sama za ruku a táhla ho ke schodům.

Netrvalo ani pět minut a máma se přihnala s talířem Oreo sušenek, aby nás zkontrolovala. *Sušenky, jako když mi bylo šest! Ještě tak schází, aby nám k nim přinesla sklenici mléka*, pomyslela jsem si trpce. Tak jsme tedy chroupali sušenky, od pusy nám odpadávaly tmavé drobečky a přichytávaly se na oblečení, když se Sam zeptal na moje jméno.

„To je jméno z řecké mytologie,“ sdělila jsem mu. „Rodičům asi hráblo. Persefona je bohyně podsvětí. Moc to na mě nesedí.“

Zaujatě si prohlížel plakát k filmu *Netvor z Černé laguny* a hromádku hororových knížek na mém nočním stolku a pak se na mě upřeně zahleděl s lehce zvednutým obočím, jedno trochu výš než druhé.

„Bohyně podsvětí? No nevím, mně teda připadá, že se k tobě hodí. A zní to docela dobře...“, soukal ze sebe nepřítomně a zároveň se tvářil děsně vážně. „Persefona, Persefona...“, převaloval moje jméno na jazyku, jako by chtěl zjistit, jak chutná. „Líbí se mi.“

„A Sam, to je co za jméno?“ zeptala jsem se a na šíji i na ruce jsem cítila zvolna se rozlévající teplo. „Samuel?“

„Ani náhodou,“ ušklíbl se.

„Samson? Samvěd?“

Prudce trhl hlavou dozadu, jako bych ho překvapila.

„*Pán prstenů*, to je hezké.“ Když říkal slovo hezké, hlas se mu trochu zadrhnul a on mi věnoval nevídaně vřelý úsměv. Projela mnou další vlna chvějivého vzrušení a v břiše se mi zatřepetalo tisíc motýlků. „Taky ne. Prostě Sam. Naší mámě se líbí jednoduchá klučíčí jména – právě jako Sam a Charles. Říká, že muži jsou silnější, když mají krátká jména. Ale někdy, když je opravdu naštvaná, mi říká Samuel, ale prý jí to dává zabrat.“

Smála jsem se tomu a on taky roztáhl pusku od ucha k uchu. Všimla jsem si, že když se směje, má jeden koutek úst výš než druhý. Jeho bezelstná upřímnost a bezprostřednost mě